

РЕШЕНИЕ

№ 4573

гр. София, 04.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 9 състав, в
публично заседание на 20.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Камелия Серафимова

при участието на секретаря Анжела Савова, като разгледа дело номер **10108** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Настоящото административно производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр.с чл.10,ал.1,т.22 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Ю. А.- гражданин на Република Т. срещу Отказ за издаване на виза тип “Д” от 26.08.2025 година на Консулско длъжностно лице– Втори секретар в Посолството на РБ в А. Т..

Развитите в жалбата оплаквания са за незаконосъобразност на оспорения отказ. Твърди се, че отказът е издаден при нарушение на материалния и процесуалния закон, като са налице всички основания да и бъде издадена виза, липсват мотиви и от Отказа не може да се установи защо е отказана виза. Посочва се още,че при издаване на Отказа се нарушават основни права на оспорващия- правото на личен и семеен живот, в това число и правото на свободно придвижване. Искане се отмяна на Отказа.

В съдебно заседание, оспорващият- Ю. А. редовно и своевременно призован, не се явява. Жалбата му на заявените основания се поддържа от адвокат И. и адвокат Т., редовно преупълномощен от адвокат С., които заявяват претенция за присъждане на разноски. Съображения относно основателността на жалбата развива и в представените по делото писмени бележки.

Ответникът по оспорването- Консулско длъжностно лице- Втори секретар в Посолството на РБ в А., Т. редовно и своевременно призован, не изпраща представител.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, при условията на чл.142,ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, прие за установено следното:

От приложените към административната преписка писмени доказателства е видно, че със Заповед №95-00-26/16.01.2025 година на Министър на външните работи е наредено право да вземат решения за отказ за издаване на визи на основанията по чл.10 от ЗЧРБ и чл.32 то,т.1 от Регламент /ЕО/ № 810/2009 на Европейския парламент и на Съвета от 13 юли 2009 година за създаване на Визов кодекс на Общността/ Визов кодекс/ длъжностни лица, като възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/ съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение №7 към чл.34,ал.3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим и по Приложение № 6 към чл.32 от Визовия кодекс.

На 10.07.2025 година оспорващият депозирал Заявление за издаване на виза тип Д до Посолството на РБ в А., Т., към което приложил необходимите документи.

Със Заповед № 17/28.07.2025 година Посланик в Посолството на РБ в А.,Т. определил Н. Х. Б. за консулско длъжностно лице, което да взема самостоятелни решения за издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година, определил Н. Х. Б. за консулско длъжностно лице, което да съставя и връчва / съобщава на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно Приложение № 7 към чл.34,ал.1 и Приложение № 8 към чл.34,ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране и отмяна на виза.

На 21.07.2025 годишна е изразено Становище от страна на Дирекция „Миграция“ отрицателно с посочено правно основание чл.10,ал.1, т.22 от ЗЧРБ и е приложено и Становище от ДАНС.

На 26.08.2025 година ответникът по оспорването издал оспорения Отказ, с който отказал издаването на виза на оспорващия, връчен на 01.09.2025 година.

По делото е приложено заверено копие на цялата административна преписка, в това число и доказателства в хода на съдебното производство.

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявената жалба за процесуално допустима, подадена в преклузивния срок по чл.149 АПК от легитимирана страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява основателна, но не по всички изложени в нея съображения. Оспореният Отказ за издаване на виза тип Д от 26.08.2025 година на Консулско длъжностно лице- Втори секретар в Посолството на РБ в А., Република Т. представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл.21,ал.1 АПК и като такъв подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, по критериите, визирани в разпоредбата на чл.146 АПК/така наречените условия за редовно действие на административните актове./При проверката съдът следва да прецени актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материално-правните и процесуално-правните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Отказът е издаден от компетентен орган- това е Консулско длъжностно лице- Втори секретар в Посолството на РБ, в А., Т. на когото нормата на чл.9г от ЗЧРБ е предоставила правото да издава, отказва издаването, да анулира и отменя визи. Това право е доразвито и залегнало и в чл.10,ал.1 от НАРЕДБАТА ЗА УСЛОВИЯТА И РЕДА ЗА ИЗДАВАНЕ НА ВИЗИ И ОПРЕДЕЛЯНЕ НА ВИЗОВИЯ РЕЖИМ, според която визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга Държава-членка, прилагаща изцяло достиженията на правото на Европейския съюз от Шенген,с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. От своя страна, съгласно чл. 27. ал.1 от

Наредбата, Министърът на външните работи определя със заповед дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения по издаването на визи за краткосрочно пребиваване със срок на валидност до 1 година. По силата на аления втора, ръководителите на дипломатическите и консулските представителства определят с писмена заповед след получено съгласие на Дирекция "К. отношения" консулските длъжностни лица, които имат право да вземат самостоятелно решение по ал. 1.

В конкретния случай, между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че към датата на издаване на отказа Министър на външните работи със Заповед от 16.01. 2025 година възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на РБ да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват /съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 към чл.34, ал.1 и Приложение № 8 към чл.34, ал.2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим за уведомление и обосновка на отказа на издаване на виза, анулиране или отмяна на виза.

Отказът е издаден от лицето Н. Х. Б. на дата 26.08.2025 година и към тази дата по делото се съдържат писмени доказателства сочещи, че лицето Н. Б. е определен с нарочна Заповед от 28.07.2025 година на Посланик в Посолството на РБ в А., Т. за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/ съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и №8 и да издава и отказва издаването на визи, анулирането им и отмяна на виза/ лист 105 от делото.

Отказът не отговаря на изискванията за форма, визирани в нормата на чл.59 от АПК. Посоченото в отказа – чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ не може да доведе до извод, че отказът е мотивиран и посоченото- основателни съмнения, че апликантът няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в РБ, целта му е да използва страната като транзитен пункт за миграция в трета държава, по никакъв начин не води до извод, че актът е мотивиран. В чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ е посочено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато има данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. В РЕШЕНИЕ № 3567 ОТ 04.04.2023 Г. ПО АДМ. Д. № 641/2023 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че“ видно от представеното заверено копие от административния акт, същият представлява стандартна форма за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза, но това не освобождава органа от задължението да посочи дори и в минимална степен словесно на какво основание се отказва издаването на виза, за да може апликантът да разбере в какво се изразява волята на органа за отказа.

Визата по своята същност представлява разрешение за влизане и пребиваване, за транзитно преминаване през територията на Република България или за летищен транзит.

Липсата на мотиви на акта във всички случаи е основание за отмяната му, съгласно т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22.04.2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г. - задължително за съдилищата на основание [чл. 130, ал. 2 от ЗСВ](#). Посоченото нарушение представлява самостоятелно основание за незаконосъобразност по [чл. 146, т. 2 от АПК](#) и за отмяна на отказа. Формата е едно от условията за законосъобразно действие на административните актове. Тя е нормативно установена и винаги има изричен характер. Неспазването на формата води до порочност на административния акт. Най-голямо значение има писмената форма на административните актове. В АПК е предвидено, че административните актове трябва да

отговарят и да съдържат определени реквизити. Тези реквизити гарантират, че волеизявлението, съдържащо се в административния акт, показва действителната воля на съответния административен орган. Особен елемент във формата е съществуването на мотиви. Мотивите представляват фактическите и правни основания за издаването на акта. Те показват как е формирана волята на административния орган и кои са били основанията той да има едно или друго волеизявление. Мотивите са основен фактор в издаването на административния акт и затова за тях се наблюдава особено внимателно, когато един административен акт подлежи на съдебен или административен контрол. Липсата на мотиви, според устойчивата практика на съда прави акта недействителен на ниво унищожаемост. Производството представлява система от действия, които подготвят крайния акт и няма пречка мотивите да се съдържат и в друг акт, предхождащ издадения. Съществува изискване тези действия да доведат до действителната и законосъобразна воля на органа. Целта е да се съберат доказателства и тези доказателства да подпомогнат административния орган при решаването на определен въпрос. Настоящият съдебен състав намира, че оспорената заповед, издадена в нарушение на изискванията на чл.59 т.4 АПК, съгласно който административният акт следва да съдържа фактически и правни основания за издаването т.е. същият следва да е мотивиран. Това е един от съществените реквизити на всеки административен акт. Те позволяват на адресата на акта да научи въз основа на какво е формирана волята на административния орган, респективно на това да организира защитата си срещу административния акт. Съгласно т.2 от ТР 4/2004 год. на ВАС неизлагането на мотиви съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта. Съдебната практика приема,че мотивите на административния акт могат да бъдат изложени не само в него, но и в друг предхождащ акта документ, към който актът препраща и който се намира в административната преписка.

При издаване на отказа, ответникът по оспорването е нарушил процесуално- правните разпоредби ,което е довело и до нарушаване на материално- правните на ЗЧРБ.

Вярно е, че Отказът е изготвен в законоустановената форма съгласно [Приложение № 8 към чл. 34, ал. 2 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим /НУРИВОВР/](#), във връзка с [чл. 59 от АПК](#), но това само по себе си не води до извод, че е достатъчно да е изготвен стандартен формуляр за отказа за издаване на виза. В [чл.34 от Наредбата е визирано](#), че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в [чл. 10 от Закона за чужденците в Република България](#). За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно [приложение № 7](#), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по [чл. 10, ал. 2](#) или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанията за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Правната регламентация на издаването на визи се съдържа в ЗЧРБ, в чийто член първи е посочено, че този закон определя условията и реда, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България. Легално определение на понятието“ чужденец“ е даден в разпоредбата на чл.2 ал.1 от ЗЧРБ, според която разпоредба чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин,чужденец е лице, което не е гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Легално определение на понятието чужденец е дадено и в параграф 1,т.1 от ДР на ЗУБ,според която "[Чужденец](#)" е всяко лице,

което не е български гражданин или не е гражданин на друга държава - членка на Европейския съюз, на държава - страна по Споразумението за Европейското икономическо пространство, или на Конфедерация Швейцария, както и лице, което не се разглежда като гражданин на нито една държава в съответствие с нейното законодателство. Съгласно чл.8 от ЗЧРБ, от ЗЧРБ чужденец може да влезе в Република България ако притежава редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, както и виза, когато такава се изисква. Според параграф 1, т.3 от ДР на ЗЧРБ, "Редовен документ за задгранично пътуване или друг заместващ документ" е този, който е издаден по законоустановения ред на съответната държава, в който може да бъде положена виза и който дава право на чужденеца да се завърне в държавата, от която влиза, в държавата на произход или в трета държава, снимката в него позволява установяване самоличността на притежателя му, не съдържа преправки, зачертавания, заличавания, добавки и други в данните, няма следи от подмяна на снимката, положените печати са ясни, изображението на снимката съвпада с образа на притежателя и срокът му на валидност не е изтекъл. Визата е разрешение, издадено от Република България, за влизане и пребиваване, транзитно преминаване или летищен транзит/аргумент от чл.9 от ЗЧРБ/, а видът на визата се определя от целта, за която се издава. Видовете визи са изчерпателно посочени в чл.9, ал.2 от ЗЧРБ- и това са за летищен транзит (виза вид "А"), за краткосрочно пребиваване (виза вид "С"), за дългосрочно пребиваване (виза вид "D"). Виза се издава под формата на единен визов стикер по образец на Европейския съюз и е валидна само с редовния документ за задгранично пътуване или друг заместващ го документ, в който или към който е положена. а данните, нанесени във визовия стикер, не могат да бъдат променяни. Визовият стикер се полага в редовен паспорт или друг документ за задгранично пътуване, признат от Република България. Съгласно чл. 22, ал.1 от ЗЧРБ, пребиваването на чужденците в Република България се осъществява въз основа на изрично посочени в текста на нормата документи, едно измежду които е и издадена виза по чл. 9а, ал. 2;

Условията и редът за издаване, отказ за издаване, анулирането и отмяната на визи и за определяне на визовия режим се определят с акт на Министерския съвет и това е Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим. в чийто чл.4 е посочено, че гражданите на държавите, посочени в приложение 1 на Регламент 539/2001 на Съвета от 15 март 2001 г. (ОВ, L 81 от 21.03.2001 г., специално българско издание: глава 19, том 03) и регламентите за неговото изменение, влизат и пребивават или преминават транзит през територията на Република България с визи/ измежду които и И./, чийто гражданин е оспорващият. В чл. 8, ал.1 (Изм. - ДВ, бр. 62 от 2021 г., в сила от 27.07.2021 г.) от Наредбата е доуточнено, че виза за краткосрочно пребиваване с цел планирано пребиваване се издава на чужденец, който влиза в страната еднократно, двукратно или многократно, за общ срок на пребиваване не повече от 90 дни в рамките на всеки 180-дневен период.

За да се издаде виза от съответния вид, чужденецът следва да подаде заявление, което според чл.10, ал.2 от Наредбата се подава в дипломатическото или консулското представителство в държавата, в която гражданинът на трета страна пребивава на законно основание, а в случаите по чл. 10, ал. 2 - пред органите за граничен контрол на граничните контролно-пропускателни пунктове. Заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване се подава само в дипломатическите и консулските представителства по постоянното местоживее на кандидата или в тези представителства.

На консулското длъжностно лице е вменено задължение да определи дата и час за подаване на заявлението от кандидата, като по правило срещата се уговаря в срок до 2 седмици от датата, на която е поискана. В надлежно обосновани спешни случаи може да бъде разрешено заявлението да бъде подадено без предварително уговорена среща или същата да се проведе незабавно. Не се прилага изискването за предварително уговорена среща за членовете на семейството на гражданин на Европейския съюз, Европейското икономическо пространство или на

Конфедерация Швейцария.) Кандидатите за издаване на виза се явяват лично за подаване на заявлението освен в случаите, когато има сключен договор с външен доставчик на услуги, ползват се услугите на акредитиран търговски посредник или на почетен консул. Изключение от правилото за лично явяване може да се допуска в случаите, когато от кандидата са събрани биометрични данни в предходните 59 месеца.) Изключения от изискването по ал. 3 се допускат, ако не съществуват съмнения за добрите намерения и име на кандидата за виза (bona fide) с оглед на неговата известност, но при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от изискването за лично явяване. Съгласно чл.19, от Наредбата, при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване кандидатът представя документите и информацията по [чл. 13, ал. 1](#) и [чл. 14 и](#) документи и копия на тях, обосноваващи искането за виза за дългосрочно пребиваване по реда на [Закона за чужденците в Република България](#) и на [правилника за прилагането му](#), и за притежаваните финансови средства за издръжка и подслон.

В конкретния случай, чужденецът- оспорващ в настоящото производство на дата 10.07.2025 година е подал Заявление за издаване на виза вид „Д“ като е приложил изискуемите документи, а след приемане на заявлението за издаване на виза, Консулско длъжностно лице не е спазило визираната в чл.30 от Наредбата процедура-искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по [чл. 15, ал. 1](#) от Закона за чужденците в Република България се изпраща чрез Дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България, не е поискал разрешение от Дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по [чл. 35, ал. 2](#). Съгласуването се извършва по ред и в срокове, определени в инструкцията на министъра на външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Според чл.30,ал.3 от Наредбата решение по заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на граждани на трети страни се взема по реда на ал. 2 в срок до 35 работни дни, считано от датата на подаване на заявлението, проведена е съгласувателна процедура, кат ДАНС не е възразила, но Дирекция „ Миграция“ е изразила отрицателно становище, като е посочила ,че Консулско длъжностно лице посочило ,че има съмнения, че апликантът няма намерение да се установи трайно, продължително или постоянно в РБ, целта му е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, като по делото няма никакви доказателства,които да обусловят този извод на административния орган. Нещо повече дори, Дирекция „Миграция“ не е изразила своето становище по подаденото заявление , а наръто е посочила, че има бележка от Консулско длъжностно лице, че има съмнения ,че страната ще се използва като транзитен пункт към трета държава, без да е извършила проверка на данните, същото е залегнало и в Становището на ДАНС, при което липсват каквито и да било доказателства, сочещи на това, че целта на оспорващия е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

Що се касае до наведеното твърдение на оспорващия за нарушаване правото на свободно придвижване настоящият съдебен състав намира, че това твърдение е недоказано. Правото на свободно свободно придвижване е основно право, признато от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧОС) чрез [Член 2 на Протокол № 4,то](#) защитава свободата на придвижване и правото да се избира местожителство на територията на всяка държава, член на Съвета на Европа. Правото на свободно придвижване е закрепено в [Протокол № 4 към ЕКЗПЧОС](#), който е задължителен за държавите, които са го ратифицирали и включва-право всеки да се придвижва свободно и да избира местожителството си на територията на дадена държава,право на всеки да напусне която и да е страна, включително собствената си,право на всеки да се върне в своята страна. Съществуват законни ограничения на това право, но те трябва да бъдат съобразени с международните стандарти за правата на човека и да бъдат необходими в едно демократично общество. 2.2.4. Правото на свободно придвижване е производно лично право /чл. 35/,което придобива все по-голямо значение с оглед

глобализацията на съвременния свят. Човекът може вече да живее не само във всяко кътче на България /за разлика с ограничаването на жителството по предишната конституция/, но и може винаги да напуска пределите на държавата. Това право не е обвързано с гражданството на лицето и следователно е предоставено на всеки индивид, живеещ в пределите на държавата. Обвързано с българското гражданство е правото на всеки български гражданин да се завръща в страната /чл. 35, ал. 1/. Ограниченията, които Конституцията допуска за правото на свободно предвижване са, когато са предвидени в закон, когато са в защита на националната сигурност, народното здраве и правата и свободите на другите граждани /чл. 35, ал. 1, пр. 2/. Твърдяното нарушаване правото на личен и семеен живот на настоящият съдебен състав намира, че това право също не е нарушено по никакъв начин, още повече, че оспорващият не е посочил в какво се изразява нарушаване на това право от страна на ответника по оспорването. ЧЛЕН 8 от ЕКЗПЧОС сочи, че всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната на кореспонденцията. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложимо по силата на [ЕКПЧОС](#), прогласено като основно право на личността в правото на ЕС, намиращо своето отражение и в [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#), може да се определи като фундаментално право на личността, поради което същото е по-висша нормативна сила от регламентираните обществени отношения, засягащи правото на свободно влизане и пребиваване в РБ от граждани на трети държави членки. Това е и житейски и нормативно обосновано и продиктувано с необходимостта от зачитане правата на индивида, гарантиране пълноценното му съществуване и неговото лично щастие, за да бъде последният пълноценен чл. на обществото. В този контекст лицето следва да докаже, че споделя съвместен живот със съпруга си и да посочи как конкретно се проявява тази съвместност. А подобно твърдение може да бъде доказано по много начини и с много средства, които законът не ограничава по никакъв начин, именно отчитайки отделната индивидуалност.

В конкретния случай обаче не просто липсват доказателства за каквото и да е нарушение на правото на личен и семеен живот на оспорващия, не е декларирано пред административния орган, а напротив- няма доказателства, че на територията на РБ оспорващият има членове на неговото семейство и неиздаването на виза води до нарушаване правото на личен и семеен живот. В РЕШЕНИЕ № 6313 ОТ 26.05.2021 Г. ПО АДМ. Д. № 3546/2021 Г., IV ОТД. НА ВАС е посочено, че съгласно [чл. 8, ал. § ЕКЗПЧОС](#) отказът за издаване на виза не представлява потенциално нарушение на основното право на семеен живот на жалбоподателя и следва да се има предвид, че правото на зачитане на семейния живот не гарантира по общ начин правото да се избира най-подходящото място, на което да се води семеен живот /Решение от 28 ноември 1996 г. по дело А. срещу Н., § 71/. Правото на семеен живот, прогласено в редица национални и международни актове, директно приложими по силата на [ЕКПЧОС](#), прокламирано като основно право на личността в правото на ЕС, намира своето отражение и в разпоредбата на [чл. 32](#) и [чл. 46 КРБ](#).

Твърдението за нарушено право на семеен живот във връзка с [чл. 8 от ЕКЗПЧОС](#) на настоящият съдебен състав намира за неоснователно и породено само и единствено от възможността за обжалване на отказа.

Всичко това сочи, че отказът е незаконосъобразен, което предпоставя отмяната му и връщане на преписката на административния орган за ново произнасяне, при което следва да се анализират приложените доказателства в това число и представените в хода на съдебното производство и едва тогава да се издава акт.

С оглед изхода на спора, претенцията на оспорващия за присъждане на разноси е основателна и в негова полза следва да се присъдят такива в размер на 1610 лева/ или 823,18 евро/.
Воден от горното и на основание чл.172 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ ОТКАЗ за издаване на виза тип “Д“ от 26.08.2025 година на Консулско длъжностно лице– Втори секретар в Посолството на РБ в А. Т..

ИЗПРАЩА АДМИНИСТРАТИВНАТА ПРЕПИСКА НА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- ВТОРИ СЕКРЕТАР В ПОСОЛСТВОТО НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ В А.,Т. ЗА НОВО ПРОИЗНАСЯНЕ ПРИ СПАЗВАНЕ НА ДАДЕНИТЕ УКАЗАНИЯ ПО ТЪЛКУВАНЕТО И ПРИЛАГАНЕТО НА ЗАКОНА.

ОСЪЖДА КОНСУЛСКО ДЛЪЖНОСТНО ЛИЦЕ- ВТОРИ СЕКРЕТАР В ПОСОЛСТВОТО НА РБ В А., Т. ДА ЗАПЛАТИ НА Ю. А., ГРАЖДАНИН НА РЕПУБЛИКА Т. СУМАТА ОТ 823,18 ЕВРО,КАТО СЪЩАТА СЛЕДВА ДА БЪДЕ ВЪЗСТАНОВЕНА ОТ БЮДЖЕТА НА МИНИСТЕРСТВО НА ВЪНШНИТЕ РАБОТИ

НА ОСНОВАНИЕ ЧЛ.138,АЛ.1 АПК, ПРЕПИС ОТ РЕШЕНИЕТО ДА СЕ ИЗПРАТИ НА СТРАНИТЕ.

Решението подлежи на касационно оспорване пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от получаване на препис от същото, съгласно разпоредбата на чл.211,ал.1 АПК.

СЪДИЯ: